

“Thôi, cút cha anh đi. Mọt trăm đô mà chèo à? Anh đỡ p xe c năm li u có ki m đ c n i s ti n này không?”

1

Tân ng i v t v o trên chiếc xích lô ng c nhìn nh ng t ng mây tr ng l ng l trôi trên n n tr i xanh th m, lòng băng khuâng nh t i nh ng ngày tháng cũ. Lúc y vào kho ng m i gi sáng. T khi đ p xe ra kh i nhà sáng s m t i gi anh v n ch a ki m đ c m t “cu c” nào. N u đ n tr a v n không có khách thì coi nh m t toi n a ngày ti n thuê xe và t t nhiên ph i nh n ăn luôn b a tr a.

Ch Tân đ u xe góc đ ng Lê L i - T Do, anh cho là r t “đ a l i”, vì phía chéo bên kia đ ng là khách s n Đ i L c, n i có nhi u khách ngo i qu c t i . H th ng bao luôn c xe ngày đ đi “tham quan” kh p Saigon Ch L n. Đ ng th i n i này cũng là n i có nhi u k ni m v i Tân - nh ng ngày tháng cũ tr c 75 - anh đã g p “ng i yêu lý t ng” c a mình và sau đó c i làm v . Cu c s ng l a đôi tràn ng p h nh phúc cho t i ngày 30 tháng 4 đen t i s u th m. Tân móc túi l y gói thu c rê v n m t đ i u. V a ph p phèo m y h i đ dĩ vãng tan theo khói thu c, thì anh nghe ti ng g i xích lô bên kia đ ng. Tân v i quay nhìn. M t ng i đàn bà đ a tay v y g i. Tân v t v i m u thu c hút đ , r i kh i n m xe, nh y phóc lên yên xích lô đ p nhanh t i bên kia v đ ng (vì ch này thu c ph m vi “lãnh th ” c a khách s n nên h c m xích lô đ u. Anh em xích lô ch có th “đ t kích” đón khách r i phóng dĩ ngay).

“Cô mu n đi đâu?” Tân h i b ng ti ng Anh gi ng r t chu n, r t M làm cô khách ng c nhiên. Cô đ t mình lên xe thông th nói:

”Anh mu n ch tôi đi đâu cũng đ c. Ch y ch m ch m thôi nhé!”

Tân h i l i: “Nghĩa là cô mu n m m t cu c du l ch b túi trong thành ph ?”

“Đúng!”

Trở lại khi cho xe chèo bánh, Tân nói: “Cô chèo a cho biết sẽ trả tôi bao nhiêu tiền. Chúng ta nên sòng phăng dứt khoát trước khi bắt đầu.”

“Cô khách đáp: “Tôi sẽ trả anh như đã trả cho những người trước anh.”

“Nghĩa là...?”

“Nghĩa là mỗi giờ tôi trả anh hai đô la.”

“Cô trả vậy hay nhiều hơn nữa?”

Cô khách nhìn câu hỏi của tôi khi này:

“Nghĩa là...?”

“Tôi tính cô mất đô la mất giờ thôi.”

Cô khách mất lòng nể ra ngạc nhiên nhưng không nói gì.

Hôm qua cô trả cho anh xích lô đúng như giá anh ta đòi, thế mà khi trả tiền còn nằn nì xin thêm. Còn anh xích lô này thì lại xin bớt. Con người xã hội này có vẻ phức tạp, khó hiểu thật.

Tân tiếp tục đẩy xe về phía chợ Bến Thành. Tôi nói, anh hỏi khách:

“Cô đã biết chợ Bến Thành này chưa?” Và không chờ khách khách trả lời, anh nói tiếp:

“Đây là ngôi chợ lớn nhất của thành phố Saigon và có một bộ đồ y phục.”

Cô khách mỉm cười. Tôi lúc lên xe tôi hỏi. Tân mỉm cười khách cười:

“Tôi biết. Hôm trước một người bạn Việt-Nam đã dẫn tôi vào trong chợ ăn món bún thịt nướng, mì nướng và ngon lắm! Nhất là cái món nước “sốt” thơm ngon và hấp dẫn.”

“Cô ăn đồ ăn của nước này?”

“Cũng hơi... khó chịu một chút lúc đầu.”

Thấy sự trao đổi nói năng có vẻ thân thiện, Tân hỏi:

“Tôi hơi tò mò, xin hỏi trước. Cô tới Saigon du lịch hay làm việc?”

“Tôi tới Saigon có chút việc riêng, tiện thì làm chuyến du lịch luôn.”

“Cô tới đây làm gì?”

Khách khß gßt và đôi mßt xanh bißu cßa cô chßp chßp. Bßy giß Tân mßi cß dßp quan sßt ngßi đßp. Cô khoßng đßi ba mßi tußi, thân hình thon thß dong đßng cao bß gßn trong chißc áo pull trßng và chißc qußn gßn mßu xanh đßm. Mßtßc vàng óng ß cßa cô chßy dài bußng xßa xußng cái lßng ong. Nßc da cô trßng hßng mßn mßng. Nhßng sßi lông tß trên hai cßnh tay trßn tròn lßn gßi cßm. Tân cũng đß cßp vußt ve nhßng cßnh tay nhß thß, nhßng xa xßi lßm rßi. Theo sß nhßn xét sß khßi cßa tân thì nhan sßc cô nßng ß mßc trung bßnh nhßng khá quyßn rß ß hình nhß cô cß cái duyên ngßm cßa các cô gßi phßng Đßng.

“Cô mßi tß Mß tßi?” Tân hßi.

Khách khß gßt.

“Tôi đoán cô là ngßi mißn Đßng nßc Mß, Nßu không ß Washington DC. thì cũng bang nào vùng đß.”

Lßn này cô nßng ngoßi hßn mình vß phßa sau nhìn Tân:

“Anh căn cß vào đßu mà đoán tôi là ngßi mißn Đßng?”

Tân hßm hßnh cßi:

“Gißng nói cßa cô và nhßt là nßc da cßa cô. Chß cß nhßng ngßi sinh sßng ß xß lßnh mßi cß nßc da trßng hßng nhß cô.” Tân nói nßnh thßm. “Đßng là nßc da lý tßng các cô gßi mß ßc.”

Cô khách càng thßm ngßc nhißn. Mßt anh đßp xích lô, tßc thußc gißi lao đßng bßnh dân thßt hßc, mà lßi cß vß hißu bißt nhßng sß vißc ngoßi tßm mßt cßa anh ta. Rßi cßn bißt cß nßnh đßm ß món “vß” cßa bßn đßn ông cß hßc. Cô cßi nhß trß lßi Tân:

“Anh đoán gißi đßy! Tôi sinh ra ß thßnh phß Charlotte bang North Carolina. Lßn lßn đi hßc đi hßc và sßng ß Washington DC.”

Tßi chß bßn Thßnh cô bßo anh ngßng xe đß cô vào chß mua mßt món gßi đß. Cô hßi anh cß đßi đßc không. Anh gßt đßu. Mßi phßt sau cô trß ra trên tay cßm mßt cái gßi bßc gißy nhß.

“Bßy giß cô mußn tôi chß cô đi đßu?”

“Tßy anh.” Tân suy ngßhß mßt chßt:

“Cô đß vào Chß Lßn chßa?”

“Hay đßy! Tôi nghe bßn bß nói Chß Lßn là thßnh phß cßa ngßi Hoa nhß ß Hßng Kông vßy. Nßn đi coi cho bißt.”

“Cô đß đßn Hßng Kông?”

“Tôi đßn đß hßi cßn là con nhßc đi vßi bß mß.”

Tân có vẻ ngạc nhiên ngơ ng trợn c khi nói:

“Xin lỗi, cô đã lập gia đình?”

“Phải, tôi đã lập gia đình gần mười năm. Vợ chồng tôi có một con gái.”

Nói xong, cô khẽ thở dài, mặt thoáng buồn, đôi mắt xanh biếc đắm đắm nhìn vào cõi xa xăm mờ ảo nào đó. Tân thấy vậy không hiểu nữa. Anh lặng lẽ đứng xe trên đường Trần Hưng Đạo rồi ngó dài, dõi mắt trên những bóng đèn gay gắt. Những chiếc xe gắn máy cạ bên trái gầm rú phóng vùn vụt, đôi lúc cô khách sợ hãi kêu lên vì tưởng nó đâm nhào vào mình. Tiếng động ồn ào Khánh, cô bắt Tân ngừng xe trước một tiệm tạp hóa. Lúc trở ra cô khoe với Tân một vật nhỏ:

“Anh thấy đẹp đấy chứ?” Tân thốt lên:

“Tưởng gì, cái này bên Mỹ đâu thiếp u.”

“Phải, bên Mỹ không thiếp u, nhưng đây là thứ tôi mua ở Chợ Lớn Việt Nam làm kỷ niệm, đừng nghĩ làm quà tặng con gái tôi.”

Đột nhiên cô khách lên xe ngựa, Tân đứng tiệp. Chợt cô quay lại hỏi Tân:

“À, tôi quên hỏi anh. Sao anh biết thứ tôi vừa mua bên Mỹ có nhiếp u?”

“Vì tôi đã ở bên đó và có mua một chiếc đồng hồ yêu. Cái cô vừa mua là do người Tàu Chợ Lớn làm nhái theo chiếc của Mỹ.”

“Ồ, anh đã ở bên Mỹ?” “Đi du lịch hay du học?”

“Tôi đi học.”

Cô lại thốt lên tiếng kêu ngạc nhiên và ngạc nhiên:

“Đi học? Thì ra anh sang Mỹ du học!”

“Không phải! Tôi đi lính được tuyển sang Mỹ học lái máy bay. Tôi sang Mỹ với tư cách sinh viên sĩ quan Không Quân!”

Cô khách ngạc nhiên Mỹ đi học ngạc nhiên này thì ngạc nhiên khác. Cô có vẻ thích thú nghe những

đi u Tân nói. Cái con ng i lam lũ nghèo kh đ p xích lô này đã t ng là s quan Không Quân và đã sang M h c? Cô n a tin n a ng , dò đ ng:

“Anh s ng M lâu không? Bang nào nh ?”

Tân đ a tay qu t m hôi trên trán. Chiếc áo cũ m ng m u đen nhi u mi ng vá anh m c t đ m m hôi. Tân c m th y b t đ u m t và khát n c. Chén xôi b p nh ăn t sáng s m, gi đã tiêu h t. Anh tr i khách không m y hào h ng s t s ng nh lúc đ u:

“Tôi h c lái máy bay t i Pensacola bang Louisiana vào năm 1967. Th i gian hu n luy n kho ng năm r i. T i năm 1972 tôi i có đ p đi tu nghi p Texas h n tám tháng.”

“Anh còn nh tên khóa hu n luy n?”

“Khóa 67A. Khóa này tôi đ c hu n luy n cùng v i b n Pilot H i Quân M .”

Sau khi th ng th t kêu lên ti ng “ô”, cô ng ng h i và im l ng m t lúc lâu.

Tân cũng ch ng quan tâm đ n s im l ng c a cô khách. Anh đang m i lo đ i phó v i nh ng xe c ch y h n đ n, vô tr t trên đ ng ph . Ch c n s ý m t chút, có th gây ra tai n n th ng tích cho ng i ng i trên xe. Hai bên l đ ng Đ ng Khánh, ng i ng i đi i t p n p. Hàng hóa c a các ti m b y tràn ra c l đ ng. R i nh ng gánh hàng quà rong, nh ng xe bán n c ng t, trái cây, t o nên m t c nh ho t náo vui m t. Cô khách có l vui lây v i không khí nh n nh p này, nh t là nhìn nh ng ng i đàn bà Hoa m c nh ng b qu n áo m ng, gi n d . Cô h i Tân:

“H ch c không ph i là ng i Vi t?”

“Vâng, h là ng i Hoa. Thành ph này là thành ph c a ng i Hoa dù đ i th i Vi t Nam C ng Hòa hay th i C ng s n cai tr cũng v n th . Khó mà thay đ i đ c h !”

“Không ph i riêng n c anh. bên M cũng v y. M t th i gian nào đó, ng i Hoa s cai tr th gi i.”

Ng ng chút cô nói ti p: “C v chính tr và kinh t . Vì th i đ i chúng ta, kinh t đang chi ph i th ng lĩnh toàn c u!” Tân cãi:

“Tôi không đ ng ý v i cô. Ng i ta đã dùng kinh t đ làm cái roi cai tr , nh ng theo tôi nh t đ nh C ng s n s th t b i c v chính tr l n kinh t .”

“Tôi nghĩ v i C ng s n thì ch có th dùng vũ l c.”

“Dùng vũ l c, M đã th t b i Cuba tr c đây. Ch có C ng s n m i tri t đ c C ng s n thôi. S c tác đ ng bên ngoài không đ m nh b ng s t h y ho i t bên trong.”

C bu i tr a hôm đó, cô khách ng i M và anh xích lô đ p m i mê tranh lu n v nhi u v n đ th i s , chính tr , h c thuy t, tri t lý, chi n tranh, hòa bình, c ng s n, t b n... quên c đ ng

phòng chờ t chờ ở xe cộ chen lộn bừa bãi. Năm đó là năm 1985, thành phố Saigon còn nhiều xe đạp, xe gắn máy, ít xe hơi. Riêng anh đạp xích lô quên cả mệt và đói. Anh đang hào hứng. Đã lâu lắm anh không hề dám nói năng thô lỗ với bất cứ ai nhỡ ngượng đỏ húp kìa trên. Nói với cô khác lạ này không sợ báo cáo, không sợ xuyên tạc, chửi mửi. Tân yên tâm thôi nhé mình nhé vậy nên anh “phát ngôn mồm nhồm o xga”. Gặp xong chị u, Tân đạp xích lô chở cô khách M và khách s ở Đồi Lũc. Bỏ c xuống khách ở xe khách mới hì:

“Nãy giờ tôi chờ thức mệt mỏi. Anh là sao quan Không Quân tống sang M học lái máy bay, sao l... l đi đạp xích lô?”

Tân phì cười ở trước câu hỏi này. Đúng là mệt ngộp ở M ngây ngô, chững bịch gì vò làn sóng đang tràn ngập tràn phá hủy hoai khố c liệt cả miền Nam. Anh trả l:

“Vì tôi bỏ C ng s ở n bắt đi tù.”

“À, ra thế!” “Anh bỏ tù có lâu không?”

“Gặp m ở năm.”

“Trời! Anh ở tù c lâu ch a?”

“Mười sáu tháng.”

“Ồ là! ở tù C ng s ở n ch c là khố l m?”

“Tất nhiên. Chúng tôi đã trải qua nhỡ ng năm tháng sống th ở Trung C.”

“Tại sao các anh không vùng lên phản kháng, chững đi? Dân tộc anh là một dân tộc có c mệt l ch sợ oai hùng và ý chí quật cường, và truy n thỡng tranh đấu...”

Tân cười ở n a mỉm ng:

“Đỡng th ở dân tộc tôi cũng có truy n thỡng nhỡn nhỡ c ch u đỡng gian kh.”

Cô khách ngộp ở M m bóp l y hai tay gi y nắm đờ la đưa cho Tân và hỡn sáng mai t ở đón cô đi ch ở t p. Tân c m hai tay gi y bỏ c ng ở n ng. Anh đỡnh đưa trả l ở mệt t thì cô khách M đã bỏ c vào trong khách s ở n.

Sáng hôm sau đúng chín giờ, Tân đạp xe t ở góc đường Lê Lũi - T Do đã nhìn thỡy cô khách đỡng ch. Cô gi tay v y chào anh r ở b ở c l ở ng ở lên xe.

“Hôm nay cô mu ở n đi đâu?”

“Đi đâu cũng đ ở c. Tôi mu ở n có nhiều thì giờ đỡ trò chuyện với anh.”

“Hôm qua cô trả tôi nhiều tiền quá. Công c a tôi chỡ đáng n a sợ ti ở n y thôi! Thế là hỡu hỡnh l m r ở. Hôm nay tôi sẽ đỡp đỡ trả vào s ở ti ở n cô trả đỡ hôm qua.”

Cô khách Má chá cái và cháp cháp đôi mát xanh biác không có ý kián gì, nháng trong đáu cô náy mát câu hái: sao lái có anh chàng gần đá thá nhá? Đã nghèo khá mà lái còn chá tián?

Còn Tân bây giờ mái nhìn tháy đôi mát xanh máu ngác bích và trong sáng nhá mát máo đáp tuyát vái cáa cô. Trong đôi mát áy anh đác tháy nhiáu thá lám: hián hòa, đáu dàng, nhán bán và cá nái đau tiám tàng án sâu. Đúng, đôi mát là linh hán cáa con ngái. Các cá mình xáa nhán xét thát tài tình tinh vi. Xe cháy ra bá sông Saigon trác khách sán Majestic. Cô khách ngá ý muán ngái chái nái ván hoa. Tân nói đùa:

“Tuy ngái chái, tôi ván tính tián cô theo giá đáp xe đáy!”

“Tát thôi, không có gì đáng phái bàn cãi!”

Đá an toàn, khái lo láng, Tân đát chiác xích lô ngay cánh chá ghá ngái và khóa bánh xe lái báng dây xích. Anh nói vái cô khách Má:

“Cho chác ăn!”

Cô khách cái: “Xe đá sát bên cánh anh, còn ká nào dám cá gan láy cáp!”

“Bán cùng sinh đáo tác cô á! Dân Viát Nam chúng tôi có câu thành ngá này. Mà bây giờ thì cá nác đáu “bán cùng” nên bát cá viác gì cũng có thá “sinh đáo tác”. Há không ăn cáp náa mà là ăn cáp. Đã tái mác ăn cáp thì há đâu còn sá cái gì. Lão Lê-Nin nói đúng đáy, náu mát, há chá mát cái cùm thôi!”

Cá hai cùng cát tiáng cái vui vá. Bá sông Saigon lúc nào cũng tá táp đông ngái. Tháy khách ngoái quác, bán trá nhá chuyên bán nháng đá lát vát rá tián cho du khách, xúm lái vây quanh hai ngái mái mác, gá gám, nài ná. Chúng nói nháng câu tiáng Má bái ngáng ngá nghĩnh. Rái đám bán hàng rong xúm xít nhá ruái bu.

Tân khó cháu lám, luôn tay xua đuái thì bá máng trá tác táu. Còn cô khách Má cá cái cái láy làm vui thích hoát cánh này. Cô mua mát gói đáu pháng rang cho mình, mát gói cho Tân và mái ngái mát chai côca-cola. Lâu lám Tân mái uáng lái thá nác ngát cáa “đá quác Má” này. Sao mà ngon ngát đán thá. Mái máy năm trái khi á trong tù và cá lúc vá ngoài đái anh cháa mát lán đác uáng lái. Tián ăn còn lo cháa nái láy đáu tián uáng côca-cola. Khi bóc gói đáu pháng, anh thát váng. Nó đã bá há tá lâu, nháng ngái ta ván đem bán. Cô khách nói:

“Náu á bên Má, nhà sán xuát bá kián sác gách đáy!”

Vát hai gói đáu pháng há xuáng sông xong, hai ngái ngái nhìn trái đát. Mát lúc lâu cô khách chát hái:

“Trong khi á Má, anh có quen thân ngái bán Má nào không?”

“Có chá! Bán cùng khóa thì nhiáu lám, nháng thân thiát thì chá mát hai ngái.”

“Anh còn nhớ tên?”

“Nhớ chứ. Mà anh tên là Tom Hamilton Mà anh tên là Edward Carter. Không biết anh chàng này có họ hàng gì với lão Táng Tháng Jimmy Carter không!”

Cô khách Má nói nhanh: “Edward Carter! Anh có nhớ sai tên không? Anh ta ngái ra sao?”

Tân vá vá trán nhớ gái nhớ ng hình bóng cũ trá vá:

“Anh ta cao lán hơn tôi một chút và cũng tuái tôi, năm nay đác ba mái sáu tuái. Anh em cùng khóa tháng nói đùa náu cái mũi tôi cao một chút, dài hơn một chút, và nác da tráng thì đúng là anh em sinh đôi với Edward Carter.

” Cô khách Má chăm chăm nhìn tháng vào một Tân nhớ quan sát, nhớ dò xét. Rồi cô không gì u đác một cái thá dài. Tân ngác nhiên hái:

“Sao, náu tôi đoán không lám thì có thể cô quen biết hoặc có họ hàng với anh chàng Edward Carter này.

” Cô khách không trá lái. Cô lá đáng nhìn sang phía bên kia bá sông. Miáng cô lám bám máy tiáng gì đó, Tân nghe không rõ. Tân móc túi láy gói thuác rê ván hút.

“Anh hút thuác gì mà có mùi khét thá?” Cô khách Má hái.

“Đây là thuác rê. Thá thuác rá tián nhát cáa ngái Viát Nam. Lúc ở trong tù, đái với chúng tôi thuác này là loại quý đáy cô à! Chúng tôi còn hút cá lá chuái khô và rá cây náa kái!”

“Khác cá váy, thiáu thán váy mà các anh cháu đáng đác đá còn gì đác máng sáng trá vá đái, tài thát!”

“Không ai, kác chúng tôi cũng không tin là mình sáng nái. Nháng nhớ váa nói với cô đáy. Dân tác tôi có sác cháu đáng gian khổ, bán bá đáo dai. Hơn trăm năm nay cháa lúc nào dân tác sáng trong thanh bình yên án, trong no ám sung sáng. Chián tranh cá tiáp đán liên mián, hát ngái xâm lái tái nái chián, rồi cá nác cháu ánh tù đáy đối rách nhác nhá. Náu nhá ngái Mácáa cô thì ít ra cũng chát náa nác.”

“Sao anh không lái máy bay cháy ra ngoái quốc nhớ một sángái đã làm?”

“Tôi còn cha má già. Cha má tôi nhát đánh không cháu rái bá quê háng. Biết ráng á lái sáphái cháu cánh tù đáy và có thể bá giát chát náa, nháng tôi không thá bá mác cha má. Hơn náa tôi còn con nhớ mái sinh.”

“Bây giờ chác con anh đã khá lán. Thá còn vá anh? Chá áy ván một lòng đái anh vá? Tôi đác sách báo tháy hát lái ca ngái ngái đán bà Á-Đông lúc nào cũng giá trán ván tình nghĩa vá cháng. Dù cháng chát, còn trá ván á váy thá cháng nuôi con.

” Tân lß c đßu thß dài, vßt mßu thußc xußng đßt: “Tôi không có cái đißm phúc ßy. Sau khi tôi bßtù, vßtôi đß lßi con cho cha mßtôi nuôi, đi lßy chßng khác.”

“ß, tôi xin lßi. Tôi không có ý khßi lßi sß đau bußn cßa anh. Nhßng tôi hßi tò mò, thß anh có oán hßn ngßi vß không?”

“Cô ßy còn trß nên phßi lßy chßng khác, đó là sß thßng, có gì mà oán hßn. Chß có đßu hßi bußn là cô ßy lßy kß thù cßa chúng tôi.

” Đôi mßt xanh bißc cßa cô khách Mß chßp chßp. Cô có vßxúc đßng vßchuyßn riêng tßcßa Tân.

“Còn cha mß anh?”

Tßi lßt Tân thß dài nußt nßc bßt nhßcßnén nßi đau bußn xußng đáy lòng:

“Cha mßtôi đßu mßt khi tôi còn ß trong tù!”

Cô khách Mß kêu lên: “Thß còn đßa nhß?”

“May mßn cho nó đßc ông bà ngoßi thßng xót đem vß nuôi, mßc dù ông bà cũng rßt nghèo khß. Ít ra thì cũng còn có nhßng đßm lßa trong đêm tßi phßi không? “.

Và lßn này chính Tân ngßc nhiên trß mßt nhìn cô khách Mß. Cô lßy khăn gißy chßm nßc mßt. Cô khóc. Rßi cô đßa đôi mßt xanh bißc đßm nßc mßt nhìn Tân nói:

“Tôi tên Jacqueline Hunter. Còn anh?”

“Tôi là Tân, Đß Tân, cßu đßi úy phi công Vißt Nam Cßng Hòa. Rßt hân hßnh đßc quen bißt cô.”

Sau mßt lúc suy nghĩ đßn đo, Jacqueline nói:

“Anh có thß cho tôi đßa chß đß khi vß Mß may ra tìm đßc mßy ngßi bßn cũ cßa anh. Bißt đâu hß chßng hßt lòng lo giúp đß can thißp cho anh.”

“Cám ßn Jacqueline. Tôi ßsß nhà.... Hßm... Đßng.... Thành phß Saigon.”

Hß còn ngßi nói chuyßn vßi nhau rßt lâu. Jacqueline có ý mßi Tân đi dùng bßa trßa, nhßng anh tßchßi, mßc dù bßng đang đói. Xußng xe cô móc bóp rút ra tßgißy mßt trăm đßa Tân, nói:

“Anh cßm lßy đß chi dùng. Rßt tißc tôi không thß giúp anh hßn.

” Tân tßchßi ngay: “Cám ßn Jacqueline. Tôi cũng rßt tißc không thß nhßn sß tißn này. Tôi không mußn nhßn mßt sß thßng hßi, hay mßt sß bßthí.”

”Không, đây là mßt tßm lòng. Anh hãy nhßn lßy ß đây mßt tßm lòng.” Dßt lßi Jacqueline nhét tß

giỡn bực mọt trăm đô vào tay Tân và bực nhanh vào trong khách sạn. Trúng khi khuỷu tay, cô quay lại nói với Tân:

“Tôi biết Tân, người bạn quý mến của tôi.”

Tân nhìn thấy giỡn bực mọt trăm đô nằm trong tay sáng sủa. Mọt số tiền quá lớn và quá bất ngờ đối với anh. Chàng nghĩ đến những điều tốt đẹp, Tân phóng mình bực nhanh như chớp vào khách sạn, mỉm cười nói: “Jacqueline! Jacqueline! Tôi không thể! Tôi không nhận số tiền này. Tôi xin trả lại cô!”

Nhưng Jacqueline đã mọt hút. Anh bỏ vào khách sạn thấy gã xích lô chèo xe xích vào trong khách sạn mỉm cười lại nói: “Anh kia! Ra khỏi đây lập tức!”

Tân gật đầu giỡn mọt trăm đô nói:

“Tôi đã nhận trả cô khách M!”

“Cái gì? Cô ta đánh rơi tiền à?”

“Không, cô ấy trả tiền cước xe cho tôi mọt trăm đô, trong khi giá chèo có năm đô.”

Anh bỏ vào ngó ngó ra nói:

“Lạ nhỉ? Đi cước xe có năm đô mà trả mọt trăm đô? Có khi là đồ giả đấy! Đưa đây tôi coi nào!”

Nhưng Tân không đưa làm anh bỏ vào khách sạn nói giỡn:

“Thôi, cút cha anh đi. Mọt trăm đô mà chê à? Anh đừng xe cộ năm liêu có kiểm được nên số tiền này không? Gặp con mọt M điên khùng với món bực thì hãy chuồn mau đi, không nó đuổi ý ra đòi lại, thì chèo có nên ăn cám, anh bỏ đi!”

Tân cảm thấy giỡn bực mọt trăm đô chớm rãi bực ra khỏi khách sạn. Mọt trăm đô, đúng là số tiền không nhỏ, nhưng công sức của anh bỏ ra đâu có xứng đáng để nhận số tiền này. Thôi sáng mai trả cô ta vậy. Cuối đêm đó Tân không ngủ được. Anh cứ trằn trọc “đánh vọt” mãi với giỡn bực mọt trăm đô. Tại sao lại có thế như thế này? Đi cước xe áng giá năm đô, cô ta trả mọt trăm đô. Chàng là bực gì như anh chàng bỏ vào khách sạn nói? Không! Như thế như không phải rồi! Còn gì cô ta phải làm cái việc lớn lao đó, Vậy tại sao cô ta trả cho mình mọt trăm đô? Thế nào hay? Bực thế? Mọt tâm lòng? Dù có là gì đi chăng nữa thì sáng mai cũng vẫn phải trả lại tiền cho cô ấy.

Tân thẫn dờ. Tắt đèn. Bật đèn. Vuốt ve ngắm nghía thấy giỡn bực mọt trăm đô. Thấy giỡn mướt xanh lá cây như sáng rực trong đêm. Mọt trăm đô đâu có như. Có khác gì tiền trên trời rơi xuống. Nhưng nghĩ đến những ngày mai phải trả lại cô ta, cô Jacqueline quý hóa: Tôi rất trân trọng tâm lòng của cô nhưng tôi không thể nhận số tiền này. Chúng ta chỉ mới có hai ngày quen biết, đâu đã có ân tình nghĩa trả nợ gì. Cám ơn lòng tốt của cô. Cám ơn người đàn bà thông minh trả lại xa đi.

Nghĩ tßi nhßng ngßi cùng chung nỗi gißng sßng quanh tôi, cô làm tôi thßy đau đßn tßi nhßc.

Hôm sau mßi tám giß sáng, Tân đã đßp xe tßi chß cũ đß đßi Jacqueline, mßc cho mßt ngßi khách Tây phßng đang vßy tay gißi xe bên kia đßng. Anh sßt rußt chß, đßt hßt đßi u thußc này đßn đßi u thußc khác, thßnh thoßng thßc tay vào túi qußn đß yên trí tß gißy bßc mßt trăm đô vßn còn nßm trong đó. Chín giß đã tßi. Rồi chín giß mßi phút. Chín giß mßi lßm phút. Không thßy bóng dáng Jacqueline đâu cß. Chín giß hai mßi phút. Tân thßy anh bßo vß khách sßn hôm qua bßc lßi phía anh. Chßng lß tên này gßp mình kißm cß gây sß đß đßt tß gißy mßt trăm đô? Tißn bßc làm con ngßi mß mßt đß trß thành bßt lßng. Anh bßo vß khách sßn tßi bên Tân đßng lßi và hßi vßn gißng hßch đßch:

“Có phßi anh là ngßi hôm qua chß cô khách Mß?”

Tân gßt. Anh ta đßa Tân mßt mßnh gißy:

“Này cßm lßy! Thß cßa cô ta đßy!” Đßt lßi anh ta bßc vß khách sßn.

Thß là mßt mßnh gißy nhß có in tiêu đß khách sßn. Jacqueline vißt bßng tißng Anh:

“Tân mßn! Hôm nay tôi có vißc bßt thßn phßi đßp máy bay đi Hà Nßi. Chúc vui khße. Hßn gßp lßi.”

Cô ký tên mßt chß tßt “J”.

2

Nhßng ngày và cß nhßng tháng sau đó Tân vßn thßng đßu xe góc đßng Lê Lßi - Tß Do có ý chßngßi đßp Mß Qußc bßt thßn xußt hißn. Anh bißt vô vßng nhßng vßn cß mong, cß đßi. Rồi Tân tß an ßi đó là mßt gißc mß, mßt gißc mß đßp có thßt và sß không bao giß hißn ra lßn nßa. Anh chßt nhß hai câu thß cßa nhà văn Duyên Anh mà anh đßc nghe trong trßi tù: “Đßi rßt hißm hoi lßn Bßt hißn. Cho nên đoßn kßt thßm vô cùng.” Đßi mình chßa đßn đoßn kßt, nhßng đßn nßc này thì đúng là “thßm vô cùng” rßi, còn chß còn mong gì nßa “lßn Bßt hißn”. Rồi anh lßi lßn thßn nghĩ tßi bßn chß “Hßn Bßm Mß Tiên” - tên mßt cußn truyßn cßa nhà văn Khßi Hßng. Hßn Bßm Đß Tân đang mß tßi nàng tiên Jacqueline Hunter. Tiên đã vß vùng đßt Thiên đßng cßa Hß gißi, còn bßm thì vßn mß màng nßi chßn đßa ngßc trßn gian. Bußi tßi, lúc ßy gßn mßi hai

giữa đêm Tân mßi và tßi nhà. Hôm nay xui xßo cho chßy đßc ba “cußc” xe ngßn, và a đß tißn chỉ cho hai bßa ăn. Tßi trßc cßa nhà Tân thßy chß nhà đßng ngay trßc cßa có và đßi anh. Tân hßi chßt đß. Hôm nay là ngày mừng năm đßu tháng nhßng anh và n chßa có tißn trß tißn thuê bußng. Bà ta đßi mình và đß đòi đây. Sß tißn Jacqueline cho anh đã tiêu hßt, “tißn vào nhà khó nhß gió vào nhà trßng”. Tân đßnh cßt tißng xin khßt ít ngày thì chß chß nhà đã tßi cßi đßa anh mßt tß gißy, nói:

“Chú Tân có tin vui nè!” Tân cßi nhßt:

“Tin vui? Tôi làm gì có tin vui. Gißn làm chi cho Tß?” Chß cho tôi nß tißn thuê bußng mßy ngày nßa nghe!”

Chß chß nhà và n cßi cßi nói:

“Tôi nói thißt mà! Gißy gßi chú lên Tân Sßn Nhßt lãnh quà tß Mß gßi.”

Tân sßng sßt: “Quà tß Mß gßi? Lß nhß?” Tß ngày ra tù và Tân chßa hß nhßn đßc mßt lá thß nào tß ngoßi qußc gßi và, nói chỉ đßn vißc nhßn quà! Anh có nghe tin cánh Không Quân bên Mß tß chßc quyền góp tißn bßc cßu trß, nhßng chßa tßi tay anh. Có lß vì anh chßa liên lßc đßc vßi hß. Tân khßp khßi mßng thßm yên trí đây là quà cßa “các bßn ta” gßi. Anh cßm tß gißy báo tin vui bßc vào nhà đßn bên ngßn đèn đßn vàng và tßy ußt. Chß chß nhà bßc theo sau luôn mißng hßi:

“Sao? Quà cßa ai gßi và y?”

Bßng Tân đßa tay trái đßt lên ngßc. Tìm anh đßp nhanh, đßn đßp. Anh coi lß tß gißy báo tin lßn nßa Thßt bßt ngß ngoài cß sßc tßng tßng cßa Tân. Ngßi gßi quà là Jacqueline. Sß quà nßng tßi hai mßi ký. Ngày hôm sau Tân phßi chßy và y mßi mßn đßc đß tißn đß phßng đß đóng thuß. Tßt nhiên trong sß tißn này có cß tißn cßa chß chß nhà. Chß cß luôn mißng lßm bßm:

“Trßi đâu có phß kß hißn lành.”

3

Washington DC. ngày... tháng... năm....

Tân thân mßn,

Khi nhßn đßc thß này tôi hy vßng Tân đã nhßn đßc gói quà tôi gßi. Chßc Tân ngßc nhiên lßm? Nhßng qußn áo, và tßng, radio, cassette không phßi cßa mình tôi đâu mà còn là cßa mßt sß bßn bè phi công cùng khóa và i Tân gßi đßy! Khi tß Hà Nßi và nßc, tôi lißn liên lßc ngay và i Trung Tâm Hußn Luyßn Fort Worth tß Dallas nên có đßc mßt sß đßa chß các bßn đßng khóa và i Tân. Bißt tin anh hß mßng lßm. Sau khi nghe tôi kß hißn cßnh cßa anh, hß bußn rßu khß sß và tßc tßc hß nhau góp gßi cho anh mßt sß tißn cũng nhß và tßng qußn áo. Và tißn đßc hßn mßt ngàn đô. Tôi đang tìm cách gßi sao cho sßm đßn tay anh mà không bß mßt. Tôi mong anh sß hài lòng và sß quà tßng “đó là nhßng tßm lòng cßa bßn bè” chß không phßi “sß thßng hßi hay bß thßi” nhß mßt lßn anh đã hißu lßm. Sß dĩ chúng tôi gßi tißn và mua nhßng món đß cho anh là do mßt ngßi bßn Vißt Nam chß đßn. Anh ta bßo nhßng thß này tß Vißt Nam đang bán đßc

giá cao. Bây giờ tôi xin nói một chút về tôi cho anh sớm lòng nghe? Tôi đến Việt Nam không phải để du lịch. Tôi đến Việt Nam với một đích duy nhất tìm kiếm tung tích chàng tôi. Chàng tôi chính là Đại Úy Phi Công Edward Carter thuộc Lực lượng Hải Quân Hoa Kỳ, người tôi học cùng khóa và là bạn thân của anh.”

Coi đi đây Tân người bạn tôi. Bạn tôi quá! Anh có hình dung tôi người bạn phi công cùng khóa Edward Carter. Sau khi mãn khóa về nước, Tân có thể qua lại với anh ta, nhưng chỉ được hai năm sau đó mới liên lạc. Anh nhớ mang máng là Edward Carter đến chuyến thăm tại Đền Thờ Thánh Mẫu Thái Bình Dương. Lúc học ở Mỹ, Tân và Edward Carter có nhiều kỷ niệm, nhất là những buổi cuối tuần đến cùng nhau đi kiếm bãi biển, mọi vui quá ngày phép, hai người bạn không lúc nào xa nhau. Tân thì dài. Mọi thứ đã mờ nhạt dần trôi qua. Tân coi tiếp theo:

“Trong một phi vụ oanh tạc vùng Thanh Hóa, máy bay của chàng tôi bị bắn hạ. Anh đến báo cáo mất tích.” Tân tôi người bạn tôi và đến lúc này chàng tôi vẫn giữ kỷ niệm cũ khi đến gặp người bạn. Anh chàng tay lên cằm, suy nghĩ trong xúc động. Edward bị bắt sống hay bị chết? Nếu bị bắt sống thì nhất định Jacqueline đã biết tin, vì tất cả tù binh Mỹ đều bị nhốt trong “khách sạn Hilton” ở Hà Nội. Tân cảm thấy coi tiếp:

“Tôi không tin thông báo của chính phủ. Bạn danh sách quân nhân Mỹ mất tích còn quá dài. Tôi phải đi tìm chàng tôi vì tôi tin chàng tôi chưa chết. Chúng tôi mới lập gia đình có một đứa con gái. Khi chàng tôi mất tích nó đến hai tuổi.”

Tôi đến Việt Nam lần đầu tiên là lần thứ hai. Lần trước tôi đến Hà Nội và đi nhiều nơi, kể cả Thanh Hóa. Một hôm mất tháng chàng tôi đến tin tức gì. Một người bạn tôi viết thư cho tôi biết ở Saigon có một “tuy-ô” cung cấp người Mỹ mất tích rất đáng tin cậy. Thư là chàng tôi đến đo suy nghĩ, tôi với vợ book vé bay sang Việt Nam liền. Tôi đã bị lừa nhưng gặp anh. Đúng như người bạn tôi nói anh nhìn xét. Nếu cái mũi cao thêm một chút, dài thêm một chút, và nước da trắng thì anh đúng là bạn sao của chàng tôi. Sao lại có thể có hai người giống nhau như thế và sao lại có sự tình cờ gặp gỡ giữa tôi và anh như thế này? Hôm đầu tiên gặp trên chiếc xích lô của anh, tôi ngoái lại nhìn anh, không khỏi giật mình sợ hãi. Suýt chút nữa thì tôi kêu tên chàng. Anh có biết không, trong lúc liên lạc với Trung Tâm Huấn Luyện Fort Worth tôi mới biết thêm anh là người đến tìm kiếm khóa đó. Ông chủ huy động Trung Tâm Huấn Luyện già đã vợ chồng còn nhớ tôi anh và không nghĩ lại cả người anh mất thanh niên thông minh giỏi học, một phi công đầy triển vọng tài ba. Nói đến anh mừng nhé. Các bạn người Mỹ của anh đang vẫn đang với chính phủ can thiệp cho anh sang Mỹ để nhận công. Công việc này thật nhiên rất khó khăn và nhiều trở ngại, nhưng ai có quyền cảm ơn người ta hy vọng như, có phải thế không? Thế này tôi sẽ liên lạc thông tin xuyên với anh qua thư. Anh cần như người gì có thể cho tôi biết đến tôi và các bạn anh cần giúp. Đây đây là một số địa chỉ các bạn cùng khóa với anh. Anh nhớ viết thư cho họ nhé. Có mấy người mang công bố Đại Tá rồi đây. Họ sẽ có thể cho anh, nếu không có gì trở ngại về phía anh.

Chúc anh vui khỏe.

J.

Ít ngày sau, đúng như thư Jacqueline viết, có một người bạn tôi đem đến cho Tân hơn một ngàn đô. Tân cảm thấy yên tâm trong tay mà vẫn không quên mình nắm giữ niềm đam mê. Anh không nén được xúc

đang, tay cầm cây bút run run khi viết mấy chữ biên nhận tiễn. Rồi anh thấy đôi mắt mình cay cay... Anh đã không cầm được nước mắt.

Đêm đó Tâm nằm mơ thấy mình chèo Jacqueline trên xe xích lô. Trời mát quảng vắng vẻ Jacqueline báo anh ngừng xe rồi rồi nằng nặc khi xe, bắt thuyền ôm chầm lấy anh hôn thắm th thiết. Khi Tâm giật mình thức giấc anh cảm thấy như mùi nước hoa, mùi da thịt của nàng còn phảng phất đâu đây.

4

Tân đi tù khoảng hơn năm thì về anh đi lấy chèo khác, mắt cán bỏ ngoài Bắc vào. Chính chèo đã dẫn người này lên trên trời từ ép buộc Tân ký giấy ly hôn với nhà họ S can thiệp cho anh về sống. Tân chèo tin vào cái số nhà họ S này như ngửi với mắt người về sống thay lòng đổi dời như vậy, anh không còn gì để lưu luyến cảm giác. Anh chỉ lo nghĩ cho đứa con như mẹ ba tuổi. Nhưng anh yên tâm phần nào khi biết con mình được ông bà ngoại đem về nhà nuôi. Khi Tân từ trên tù vùng cao nguyên trở về Saigon, anh thấy ngay nhà ông bà già vậy. Con gái anh đã hơn mười tuổi, gầy và hơi xanh. Nó ôm chầm lấy bà khóc như mẹ. Tân đỡ như như ông bà già vậy ít ngày như căn phòng quá nhỏ hẹp mà lại chèo a như năm người: ông bà già vậy, về chèo người em về và con gái Tân nên không còn chỗ cho anh. Sau bữa cơm đêm bữa chiều có rau muống muống mè (đãi đãi mừng chàng rể từ tù về), Tân phải kiếm chỗ đi chèo khác ngủ, mặc dù ông bà già về cõng đi “ăn hết nhieu cho hết bao nhiêu”. Đêm đó, đêm đầu tiên được sống tự do ngoài đời, Tân đã phải nằm ngủ trong mái hiên của một ngôi chùa như ở ngoài ô và phải chen chúc với đám ăn mày, xì ke ma túy. Sáng dậy gói quần áo như Tân mang từ trên tù về cũng bỏ “chôm” mắt. Tân đi kiếm nhà một người bạn tù về trước anh và được người này giới thiệu với làm: rửa chén đĩa một tiệm phố. Làm được mấy ngày chèo a khắp lãnh thổ ng tuần Tân bỏ thôi việc. Anh đã làm suốt mấy và về quá nhieu chén đĩa trong khi rửa.

Mãi Tân mới kiếm được một việc tốt là “đọc chép” và học với “khỏe năng” của đa số tù cũ và tởo về: đi xích lô. Tuy “lao động” vất vả các nhóc lại không “vinh quang” chút nào Tân cũng kiếm được một ngày hai bữa ăn và thuê một cái buồng nhỏ trong xóm nhà lá để đêm về có chỗ ngủ. Hôm nào chèo được khá tiền một chút, anh mới có gia đình bữa mẹ và cô con gái đi làm một chút ở phố bình dân. Cuộc sống khó khăn chết vất như ng Tân vẫn luôn làm hài lòng vì dù sao vẫn còn hơn gấp trăm lần trong trên tù cũ và tởo, có làm không có ăn. Tân cho rằng khi con người đã trải qua cuộc sống trong tù cũ và tởo của cộng sản rồi thì tất cả mọi sự trên cõi đời này đều... như như lông hồng!

Có được số tiền “ngoại vi” Tân đem một nửa “phân phối” cho bạn mẹ, bạn bè và chèo chèo nhà. Riêng cô con gái Tân đến đi may một lúc mấy bộ quần áo và mua cho chiếc xe đạp để đi học. Tân viết thư gửi Jacqueline bày tỏ lòng biết ơn. Với các bạn bè người Mỹ cũng vậy. Và chèo tháng Tân nhận được một lá thư của Jacqueline cùng một số tiền học hàng hóa, có lẽ có chèo để học ăn, sống. Tâm thấy qua con mắt các nhóc như ng Tân vẫn không chịu rời chiếc xích lô. Hàng ngày anh vẫn đi xe ra phố, không phải để chèo khách như trước mà là phượt ng tiễn đi anh đi đó đây thăm bạn bè ăn nhậu. Thấy thoải mái anh đi xe tới góc phố Lê Lợi - Tô Do trước ng như thấy Jacqueline và như ng ngày đầu gặp gỡ. Đôi mắt xanh biếc và mái tóc vàng óng dài xuống lưng của Jacqueline hình như lúc nào cũng hiện hiện trước mắt Tân. Có lý nào cô nàng yêu mình? Tân băn khoăn, thắc mắc, khúc khoắc mãi với câu hỏi này. Và đôi lúc anh thấy nhói nhói tim khi nghĩ rằng chèo qua cô nàng thoải mái mình thôi. Trong như ng lá thư gửi Jacqueline, Tân đã bóng gió viết về tình cảm của mình với với nàng, nhưng có lẽ nàng không

hi u s t nh này c a ng i Á Đông. Trong th h i âm, Jacqueline v n vi t nhi u v nh ng ngày Vi t Nam và h i Tân v l ch s , phong t c, t p quán, phong c nh và nh ng món ăn c a ng i Vi t. R i cô h i Tân thích nh t món ăn gì c a M và n u đ c sang M đ nh c thích s ng đầu. M i l n nh n đ c th Jacqueline là bu i t i hôm đó Tân n m m th y mình s ng trên đ t M . Lúc thì lái máy bay, có lúc thì đi h p đêm v i b n bè ng i M nh y đ m nh u nh t say kh t. Nh ng nhi u nh t v n v n là m th y sống đôi v i Jacqueline, h t đi ng m tuy t vùng đ i tr ng xóa mi n Đông, t i shopping các ch mi n Nam Cali n ng m. Khi th c gi c Tân th y ti c và mu n gi c m c th kéo dài mãi.

Bu i sáng hôm đó Tân s a so n đ p xích lô đi “ti u ng o giang h ” có m t anh công an tìm g p. Anh ta tr m t ng c nhiên khi th y ng i mình đi tìm g p l i là m t anh đ p xích lô. Anh ta h i đi h i l i mãi có đúng tên là Đ Tân không r i m i cho bi t lý do. Có ông dân bi u M mu n g p. Tân choáng ng i. M t dân bi u M mu n g p anh? R i tr c giác bén nh y c a Tân cho bi t đây là m t tin lành. Tân đ p xích lô theo anh công an đ n khách s n Đ i L c n i tr c đây Jacqueline . M i ng i làm trong khách s n đ u nhìn Tân v i c p m t nghi ng và kiêng n . Thì ra ông dân bi u M là c u phi công h c cùng khóa v i Tân. Máy bay c a ông b b n trong m t phi v oanh t c mi n B c và b nh t “khách s n Hilton ” h n năm năm thì đ c th . V M ông ng c và đ c c dân bi u. Jacqueline đã g p ông trình b y hoàn c nh Tân và nh ông can thi p v i chính ph c ng s n Vi t Nam. Ông sang đây v i m t phái đoàn bàn th o ch ng trình vi n tr nh n đ o cho Vi t Nam, trong đó có “chút vi c riêng t ” là can thi p cho Tân sang M đ nh c . Tr c khi g p nhà ch c trách, ông mu n g p Tân đ “nh n di n” ng i b n đ ng khóa năm x a.

5

Anh Hoàng thân quý,

Sau khi chia tay anh phi tr ng Tân S n Nh t. th m thoát th mà đã h n ba tháng trôi qua. S dĩ hôm nay m i vi t th cho anh vì khi đ t chân t i đ t M , kh i k nhi u anh cũng th a bi t là tôi b n l m. Sau khi ngh ng i cho t nh ng i, đ ng th i cũng là đ g t s ch “b i b m xã h i ch nghĩa” (còn bám chút đ nh n i thân th), tôi và Jacqueline lo t ch c l c i. R i chúng tôi đi Washington DC t i b c t ng đá đen ghi tên các chi n sĩ Hoa K hy sinh trong cu c chi n Vi t Nam. Chúng tôi dành ít phút cúi đ u t ng ni m đ i hàng ch ghi tên Carter. Sau đó chúng tôi đi h ng tu n trắng m t Honolulu. Ti p theo chúng tôi đi thăm ch tôi h c lái máy bay năm x a hai bang Louisiana, Texas và các b n phi công cùng khóa. Ông b n c u phi công đ ng kim dân bi u đã gi i thi u cho tôi m t job h p v i kh năng: lái máy bay cho m t đ n đi n. Còn Jacqueline v n ti p t c ngh cũ y tá b nh vi n. Con gái tôi đ c Jacqueline và con gái cô quý m n l m. Hai đ a ngoài gi h c c qu n quýt bên nhau nh hai ch em ru t. Nh anh bi t đ y, khi ra đi tôi đã mang theo chiếc xích lô mà tôi ph i mua l i v i m t giá m c ng i ch m i ch u bán. C ch nh t h c nh ng ngày ngh l , tôi đ p xích lô ch Jacqueline và hai đ a nh ch y lòng vòng trên các đ ng nh trong thành ph . Đây là m t chiếc xe đ c đ o duy nh t có thành ph này, nên đ p t i đâu cũng đ c ng i M vui v ng m nghĩa và tr m tr gi tay chào. Có nhi u ng i b t tôi xu ng xe đ cho h đ p th và suýt n a thì làm l t c xe. Lâu đ n ng i M quen m t v i chiếc xe xích lô c a tôi. Chúng tôi đ t chiếc xích lô ngay trong phòng khách. Nh nó, tôi và Jacqueline thành duyên ch ng v nên chúng tôi vô cùng quý và trân tr ng gi gìn nó.

Chỉ c xích lô ch mùa xuân

Tác Giả: Thanh Tháng Hoàng
Thứ Ba, 01 Tháng 2 Năm 2011 21:43

Hi n t i chúng tôi đang s ng tràn tr h nh phúc. Mùa xuân c a cu c đ i tuy đ n mu n nh ng chúng tôi b ng lòng l m v i nh ng gì mình đang có, đang s ng. Thiên đ ng có th t anh Hoàng ! Và chúng tôi đang t m trong su i ngu n t i mát c a Thiên Đ ng.

Xin chúc anh và gia đình m i đ i u t t đ p. Th nh tho ng r nh r i anh nh vi t th cho tôi nhé.

Quý m n,